

Avui, 16 de juny de 2026, fa catorze anys que va morir en Ramon, el nostre Ramon Trias Torrent.

La seva saviesa, el seu saber estar, la seva natural manera d'entendre la gent, el dir el que s'ha de dir sense ofendre, l'escepticisme sobre el món que nosaltres fem i, a la vegada, el seu punt de vista sobre el perquè d'aquest escepticisme.

La mirada, més enllà dels projectes, que du directament a la persona com única capaç de fer-los realitat. Perquè no són els projectes els que canvien el món, són les persones, que no són esclaves dels projectes, les úniques que ho poden fer. No som recursos humans de projectes, som el nostre projecte.

Davant un gran projecte, d'objectius fantàstics, ell feia la mateixa pregunta: on són les persones? El seu escepticisme, per tant, no era tal, era pur realisme.

La vida i obra de Ramon és com un text clàssic, com l'obra d'art, que resisteix el pas del temps i sempre ens dona llum. Per això escric aquesta remembrança sense nostàlgia però sí amb un profund agraïment d'haver compartit la seva peculiar personalitat.

Antoni Seguí Parpal

Maó